

FELSŐKRISZTINA

2005. BÖJTELŐ

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

A 2004. évi lelkipásztori beszámoló

A 2004. évben a plébániai zsinat határozatait próbáltuk a képviselőtestület különféle bizottságainak segítségével aprópénzre váltani. Ebben – természetesen – számítottunk azon testvéreink közreműködésére is, akik nem tagjai a képviselőtestületnek. Nagyjából 30-40 fő vesz részt aktívan plébániánk szervező életében. E munka főleg a karitás, a hitoktatás, az oltáregylet, a csoportvezetés és az imakörök területén volt jelentős.

Az elmúlt esztendőben **46 gyereket kereszteltünk meg**, kettővel többet mint 2003-ban. **12 esküvő volt**, 60%-kal kevesebb mint az előző évben. Az esküvők számának rohamos csökkenése országos jelenség. Ezzel egyidejűleg nő az élettársi kapcsolatban élők száma. Ismételten kérjük, hogy a házasságkötés előtt legalább három hónappal jelentkezzenek a fiatalok. A 2004-es évben **147 testvérünk halt meg**. Közülük 57 részesült a betegek szentségében. Ez 39%-os ellátottságot jelent. Májusban **44 elsődözőnk** volt. A **bérmálás** szentségét **Ladocsi Gáspár** püspök úr szolgáltatta ki **11 fiatalnak**, míg advent 3. vasárnapján 85 idős testvérünk részesült a betegek szentségében.

Az iskolai és a templomi **hittanra 150 gyerek jár**, fele-fele arányban. Ez nagyon kevés, hiszen 5 iskola tartozik hozzánk. Természetesen sok gyerek jár egyházi iskolába plébániánkról, ők rendszeres hitoktatásban részesülnek iskolájukban. Kerületünk a lakosság arányában a legtöbb nyugdíjossal rendelkezik, és ebből következőleg nagyon kevés az iskolások száma. Mindössze kb. 4000. Természetesen sokan járnak kerületünk iskoláiba a környező településekről is.

(folytatás a 2. oldalon)

Síelni volt a Schola (cikünk az 5. oldalon)

Kedd esték a Felsőkrisztina Katolikus Körben

Nagyböjt

Február 15., 18.30.

Farkas Attila atya:

Jézus szenvedéstörténetének helyszínei

Az Eucharisztia éve

Március 29., 18.30

Székely János professzor:

Az Eucharisztia és a Szentírás

Április 26. 18.30

Ladocsi Gáspár püspök:

Az Eucharisztia és az egyházatyák

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

A **felőtt hittan** keretében neves előadók jártak nálunk: *Reusz András* evangélikus professzor, *Csallóközi Zoltán*, *Juhász Judit*, *Erdő Péter* bíboros, *Farkas Attila* művészettörténész, *Puskás László* festőművész. Nyugdíjas klubunk vendégei voltak: *Csoóri Sándor* költő és *Jókai Anna* író.

A nagyböjti **lelkigyakorlatot** *Gábor Elemér* nagyváradai egyházmegye atya tartotta. Májusban *Rubovszky György*, piarista szerzetes, egykori ministránsunk ünnepelte újmiséjét templomunkban. Az adventi lelkigyakorlatot *Thorday Attila* teológiai professzor úr tartotta.

Pünkösdkor – mintegy 70-en – **Csíksomlyóra** zárandokoltunk. Templomi **búcsúnk** ünnepi szóno-ka *Molnár Béla* esperes volt. Lengyel kispapok jártak nálunk háztűznézőben. Valószínűleg nagy szükség lesz a magyar katolikus egyháznak rájuk, mivel nagyon kevés a papi hivatás. Énekkarunk kórusfesztiválon részt vett a szlovákiai Komáromban. Szépen szerepeltek a töb-

bi magyarországi illetve felvidéki kórusokkal együtt. Nagy eseménye volt egyházközségünknek november 10-én: a Bűrök utcai Szent Márton kápolnában *Szmrecsányi Boldizsár* **Szent Márton-domborművének** avatása. Megköszönjük az adományozók nagylelkűségét, amivel hozzájárultak a szobor elkészíttetéséhez.

Ami az **anyagi ügyeket** illeti: a testvérek 5,5 millió forintot dobtak a perselyekbe. Ez kevesebb mint az elmúlt évben. Az egyházi hozzájárulás, az ún. egyházi adó viszont 12 millió forintot tett ki. Isten fizesse meg adományukat! Gyűjtéseink következők voltak: katolikus iskoláknak 490 ezer, a Szentföldnek 200 ezer, Péterfillérek 150 ezer, missziós gyűjtés 265 ezer, karitás 250 ezer forint.

Karitás irodánk 900 ezer forinttal gazdagodott. Ebben az esztendőben 10 millió forintot adtunk vissza az egyházmegyének urnate-metőnk bevételeiből. A templom-építésre 5 millió forint jött össze, ami a 2. vasárnapi gyűjtést és az

építési alapítványra befizetett összegeket jelenti.

Központi hozzájárulásunk eddig 486 ezer forint volt, amit most alaposan felemeltek, 1,5 millióra. A biztosítási díjakért 250 ezer forintot fizettünk.

Nagyobb kiadást jelentett még a papság, az alkalmazottak (kántor, sekrestyés, takarító, irodavezető, háztartásvezető) fizetése. Ez kb. 4 millió forint volt. A templom és a plébánia egyre növekvő közüzemi kiadásaira 4 millió forintot költöttünk.

Az elmúlt évben új Szűz Mária-szobor került templomunkba, és konvektort helyeztünk el a sekrestyében. Ebben az esztendőben szeretnénk a plébánia ablakait kicserélni, mert igen rossz állapotban vannak.

Mindenkinek köszönetet mondok az elmúlt évben végzett munkájáért, segítségéért, lelki vagy anyagi adományaiért. Ebben az évben is kérjük buzgó támogatásukat egyházközségünk életében.

Márton atya

Éjféli mise az Irgalmas Jézusról nevezett kápolnában

Már hetekkel karácsony előtt nagy izgalommal vártuk, hogy időre be tudják-e fejezni az Országos Onkológiai Intézet területén található, negyven éven keresztül méltatlanul raktárnak használt kis kápolna építését.

Mivel férjem munkahelyétől egy karnyújtásnyira fekszik, naponta kaphattunk híreket a felújításról.

Azt is vállaltuk, hogy családi kórusunk énekel majd az első éjféli misén – hét gyerek és két felnőtt.

Természetesen korábban érkezünk, és így volt időnk megcsodálni a hófehér egyszerűségben pompázó kápolnát, melynek oltárképe az irgalmasságot tanúsító Krisztus: „Jézusom, bízom Benned!” – áll a kép alatt, reménysugarat adva minden

betérőnek.

Miután elhelyezkedtünk a kóruson, legkisebb gyermekünk, az első osztályos *Nóra*, elaludt... A többiek nagy lelkesen énekeltek a *Mennyből az angyalt*, melyet a két manuálos orgonán férjem szólaltathat meg. A zsúfolásig megtelt kápolna hívei – köztük néhány általunk csábított felsőkrisztinás család – lelkes résztvevői voltak a liturgiának.

Szívünk megtelt örömmel az evangélium hallatán; a szentbeszéd új mélységeket tárt fel előttünk.

Jó érzés volt számunkra, hogy Krisztus békéjét minden emberrel egyenként kezdet fogva közvetítette *Janig Péter* atya.

A legcsodálatosabb – mint minden szentmisén – a szentáldozás

volt. Találkozás szívünkben a megszületett Megváltóval!

Felváltva a kántorral *Cyuri fiunk* is orgonált, családirag felajánlaskor énekeltek egy négyszólamú, 16. századból való éneket, az *Adeste fidelest*, majd áldozáskor *Bárdos Lajos* Bölcsődala csendült fel ajkunkról.

Az áldozás után *Péter atya* az ajtóban búcsúztatta a távozó híveket, miközben újra dalra fakadva magasztaltuk Mennyei Atyánkat. Csodálatos éjszaka volt!

Összeszedve félig alvó apróságainkat boldogsággal és örömmel megtelt szívvel tértünk haza. Köszönjük, Urunk, hogy ott lehettünk!

V. Andrejszki Kati

Hálát adunk,

...Urunk, az elmúlt esztendőért.

Hálát adunk életünkért, egészségünkért, sikereinkért és sikertelenségeinkért is. Hálát adunk családjainkért, barátainkért, közösségeinkért.

Hálát adunk papjainkért, Márton atyáért és László atyáért, akik – sokszor általunk magukra hagyatva – vezetnek, irányítják lelki életünket. És köszöntjük András és Tamás püspök atyákat is, akik sok elfoglaltságuk mellett is rendre eljönnek közénk.

Hálát adunk plébániánk dolgozóit: kántorunkért, Schimmer Józsa bácsiért és az őt helyettesítő Kaibás Gáborért.

A fáradhatatlan Rajkai János sekrestyésünkért és kisértőjéért, Horváth Éváért és Lukáts Krisztáért.

Hálát adunk közösségeinkért. Köszönjük

- a képviselőtestület tagjainak, hogy eljárnak a plébánia ügyes-bajos dolgaiban, szervezik életünket,

- a Scholának és Tökés Tündének, hogy mindig mindenben lehet rájuk számítani,

- gitárosainknak és vezetőjüknak, Madocsay Ákosnak a hosszú éveken át végzett áldozatos munkát, amellyel néhány éneklő fiatalból mára együtt éneklő, imádkozó, lelki közösséget formált, mely minden korosztályt képes megszólítani,

- ministránsainknak, hogy az oltár körüli szolgálatot egyre szorgalmasabban és összeszedettebben végzik,

- hitoktatóink kitartó, lelkes munkáját,

- imaközösségeinknek, imacsoportjainknak és minden közösségünknek az együvé-tartozást erősítő, lelki életünket színesebbé, gazdagabbá tévő tevékenységét,

- az Oltáregylet tagjainak azt a sokrétű, nem látványos, ám nélkülözhetetlen munkát, aminek mi csak végeredményét tapasztaljuk: mindig minden rendezett, a helyén van és szép.

- rászorultjaink nevében is a Karitásznak a „rejteken”, csöndben, ám annál nagyobb szívvel és lele-

Krónika

ménnyel végzett karitatív tevékenységért.

És végezetül mindenkinek köszönünk mindent, amivel az elmúlt évben segítette, hogy plébániánk és hívő közösségünk élete szebb, tartalmasabb legyen.

*

Karácsonyi előkészületünket ebben az évben is segítették a különböző plébániái és közösségi programok. Ezúton is köszönjük minden testvérünknek azt az odaadó munkát, amellyel akár a programok szervezésével, akár jelenlétükkel, énekeikkel, imáikkal vagy fizikai munkájukkal hozzájárultak karácsonyi előkészületünk szebbé, őszintébbé, meghittebbé tételéhez.

*

Karácsony másnapján, **Szent Csárdás vasárnapján** áldotta meg Márton atya a jubiláló házaspárokat. Ebben az évben szép számmal jelentkeztek a házasságkötésük évfordulóját ünneplő házaspárok

60 éves jubileumát ünnepelte:

Babati Lajos és felesége,
Hatvani Imre és felesége,
Lendvai István és felesége

55 éves jubileumát ünnepelte:

Béres György

Személyi jövedelemadónk kétszer egy százalékaról rendelkezhetünk. Az elsőt valamely egyháznak, a mi esetünkben a katolikus egyháznak (technikai száma 0011), a másikat pedig valamely alapítványnak, például templomunk liturgikus életét és a hívek közösségi összetartozását erősítő Scholának juttathatjuk. Ez utóbbihoz a segédletet lásd lent. Ne hezitáljunk, egy fillérünkbe sem kerül!

**RENDELKEZŐ NYILATKOZAT
A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKARÓL**

A kedvezményezett adószáma:

1 8 0 7 9 0 9 0 — 1 — 4 3

A kedvezményezett neve: **KEREBZTELEŐ SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA
ZENEI ALAPÍTVÁNYA**
Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsd ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az **ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT pontosan tünteti fel.**

a Margittai házaspár

54 éves jubileumát ünnepelte:

Török Lajos és felesége

50 éves jubileumát ünnepelte:

Langer István és felesége

45 éves jubileumát ünnepelte:

Élő Endre és felesége

35 éves jubileumát ünnepelte:

dr. Ákoshegyi György és felesége

25 éves jubileumát ünnepelte:

Szerdahelyi Csongor és felesége

10 éves jubileumát ünnepelte:

Verseghi Nagy Balázs és felesége,

Lestyán Ákos és felesége.

Gratulálunk nekik és Isten áldását kérjük frigyükre a további években is.

*

Sajtóapostolaink munkájának eredményeképpen egyre több testvér egyházközségtől kapunk visszajelzést. Most Marosvásárhelyről, a Keresztelő Szent János Plébániáról kaptunk ajándékot. Elküldték a már tizedik évfolyamába lépő újságuk, a „Küldetésben” legfrissebb számát, valamint a marosvásárhelyi katolikus életet és a Keresztelő Szent János Plébánia történetét és életét bemutató kis füzetet. Átolvasva ezeket, sok követezőt találunk bennük, úgy a hitéletre, mint az újságszerkesztésre vonatkozóan. Köszönjük szépen.

Jó együtt játszani

Az idei karácsonyon a schólások elevenítették meg a Szent Család történetét.

Ennek megvalósításához kérték az én segítségemet: a megtisztelő felkérésnek nem tudtam ellenállni. Tündével együtt tehát kiválasztottunk a tarsolyunkban lévő lehetőségek közül egy erdélyi misztériumjátékot.

Izgalmasnak ígérkezett még számomra az is, hogy kicsik és nagyok együtt szerepeltek. Ebből a nagycsaládból csak részben ismertük a természetes bájjal éneklő, de fegyelmezetten „együttmozgó” fiatalabb tagokat a diákmisékről. Képesség hiányában én magam mindig vágyódva próbálom követni az éneklést, igyekszem másokkal együtt énekelni, és az éneklés még így is örömmel tölt el.

Most azonban kis ideig együtt lehettem olyanokkal, akiket - láthatóan- a rendszeres együttlét az éneklés szolgálatában (csodálatos vezetőjük irányítása alatt) mindig fiatalon tart. Egy jó szerepléshez, játékhoz pedig, azt gondolom, elengedhetetlen feltétel a fiatalos mentalitás és őszinte kitárulkozás. Schólásaink esetében ez már természetesen meglévő adottság.

A misztériumjáték menetét az „érettebb” fiatalok saját ötleteikkel, egyéniségükkel eleve meghatározták. Természetesen az ifjabbak is teljesen önmagukból hozták elő ki-

sebb nagyobb szerepüket, de őket még az ember a felnőtség ürügyén, fölényesebben utasítgatja, noszogatja (néha ellenkező tanácsokkal is). Végeredményben, részemről a segítség maga a buzdítás volt, (több mozgás, nagyobb hangerő, hangsúlyváltoztatás) és egy kis diplomáciai tevékenység is, ha nézetkülönbségeket kellett áthidalni: voltak

akik a szöveget nehézkesnek tartották, voltak akik a természetes megjelenítést tartották fontosabbnak vagy a megjelenítést a szöveghez való igazításához ragaszkodtak volna vagy egyértelműen csak jobbról vagy csak balról indítani 1-1 belépő szereplőt. Itt szeretném elárulni, hogy miért szeretek játékok

kezdeményezni vagy vezetni: a leginkább örömet adó (pár éves tapasztalatom alapján) egy folyamat egészét kíséreni a végéig és része lenni egy csoportos munkának. A végeredmény mindig sikerrel jár, mindig nagyszerű!

Eleinte persze egymás nehézkeségét kell elviselni a próbákon: lus-

taság a szövegtanulásban, viták, nézetkülönbségek, hiányzások, betegségek, néha egymásra nem figyelés, fecsegés-locsogás. De! Egyszer csak mindez valami különös kohéziós erő hatására szertefoszlik és izzani kezd. Önkéntes segítők jelentkeznek, aktivitás, díszlet, jelmez terén, elindul minden egy irányba és egygőze forrasztja az eleinte darabokban lévő részeket.

Mindenkiből előjön a maximum, a saját egyéniségének-másakor általában rejtett, tompított változata helyett-az igazán egyedi, bájos, a kedves, a férfias, a humoros, a szép. Én legalábbis úgy élem meg, hogy szerepelni vagy akár szerepeltetni nagyszerű közösségi élmény. És ahogy mondjuk: adni jobb, mint kapni, lehet, hogy előadni néha izgalmasabb mint nézni az előadást. Köszönöm ezért a schólásoknak, hogy gyönyörű éneklésükkel, játsszani akarásukkal vagy akár csak háttérmunkájukkal összeállították a produkciót és befogadtak engem is a kis csoda létrehozatalába.

Istennek pedig hála azért, hogy ennyiféle tehetséget és egyéniséget kaptunk Tőle!

Oláh Enikő

Kórusunk életében immár rendszeressé vált, hogy időről időre zárandoklatokon veszünk részt, elsősorban a történelmi Magyarország tájain, bár jártunk már Rómában és Lengyelországban is. Még nyári meleg volt, mikor a Felvidéken felvetődött az ötlet, hogy szervezzünk egy jellegében más közös utazást is. Így határoztuk el, hogy a karácsonyt követő néhány napot a Magas-Tátra hófödte csúcsai között töltsük.

Az egész út megszervezését és vezetését *Csiszér Éva* tanárnő, az Oltáregylet vezetője vállalta, aki nagy tapasztalattal, biztos kézzel, bölcsességgel és szeretettel, minden részletre kiterjedő odafigyeléssel kormányozta kis csapatunk „sílécit”. Ez már csak azért sem volt kis feladat, mivel a résztvevők életkora a bölcsődéstől a nyugdíjas korosztályig terjedt. Ehhez igazodva az első napon három, tudásszint szerinti csoportba sorolta kis csapatunkat, kiknek fejlődését a továbbiakban a csapatok vezetői segítették. A kezdőket Éva néni vette szárnyai alá, a

Sítalpon a Schola!

csipet-csapattal *Takács Gábor*, a középhaladókkal *Péterffy Anna* foglalkozott, míg a haladók a *Bartal család* mögé felsorakozva száguldoztak a lejtőkön. A társaság többi tagja is hamarosan megtalálta azokat a tenivalókat, melyekkel hozzájárulhatott az út sikeréhez és az együtt töltött napok kellemesebbé tételéhez. Voltak, akik a csomagok és a rengeteg síléc napi pakolásában, mások a gyerekek esti foglalkoztatásában segítettek.

Már az első nap, december 27-én sílécet csatolhattunk *Donovaly* lankás lejtőin. A lelkesedést a kezdeti csendes eső sem tudta csökkenteni, mely később hatalmas hópelyhekbe váltott át. Már sötétedett, mikor buszunk továbbindult szálláshelyünk, a Magas-Tátra keleti felén lévő Tátraklotinába. Poprád után már jótékony sötétség borult a tájra, mely eltakarta előlünk az őszi vihar pusztításának megdöbbentő

látványát, mellyel így csak a hazafelé úton szembesülhettünk. A következő napokon a táborhelyünkől néhány kilométerre fekvő Zdial mindvégig hóbiztos pályáin igyekeztünk tudásunkat csiszolgatni. A táj itt gyönyörű volt. Csodálatos volt látni, ahogy a teljesen kezdő kicsik és nagyok az első bizonytalan lépések után milyen biztonsággal veszik birtokba a felvonókat és az első rá nézésre oly félelmetesnek tűnő pályákat.

Noha síelési tudományunk napról napra gyarapodott és biztosabb lett, így is történt egy kisebb baleset, mely aggodalmat okozott mindannyiunknak. Bízunk benne, hogy ez az intermezzo senki kedvét nem vette el e szép téli sporttól.

Mindenki számára nagy élményt jelentett ez az együtt töltött néhány nap, melyről a résztvevő gyerekek és a segítők – *Andrejszki Kati* jóvoltából – elismerő oklevelekkel térhettek haza.

**Képek és szöveg:
Zsabokorszky Zsolt**

Gondolatok a tervezett „egyházközségi misszió” elé

Megyés főpásztorunk, Erdő Péter bíboros atya felhívását magunkévá téve, plébániánk is missziós napokat „szervez”, hogy a 2007-re tervezett budapesti városmisszió „sikeréhez” mi, felső-krisztinavárosi hívek is a magunk „eszközeivel” hozzájáruljunk. Szervezés, siker, eszközök – állnak fentebb az idézőjelbe tett szavak, mintha mondjuk csupán egy nagy városrendezési tervről vagy egy mozgósító célzatú pedagógia/kulturális programról lenne szó, nem pedig az egyház alapvető életmegnyilvánulásának lényegéről, az evangelizáció állandó feladatáról. Pedig, a mai viszonyokat ismerve, nem rideg e szóhasználat, hiszen feladatunkat – divatos szóval élve – többnyire már modern kommunikációs módszerek alkalmazásával kell ellátnunk. Először is fontos, hogy a lehetséges mélységig tisztázzuk, kiknek szól (majd?) a tervezett „misszió” – nyilván elsősorban nem a rendszeres templomba járókhoz, hanem a többiekhez, azaz a ritkán templomba járókhoz, a közömbösekhez ill. a keresőkhöz és a teljesen kívülállókhoz. Bár az utóbbi két „réteg” „megtalálása” és „megszólítása” különös feladatnak tűnik, úgy fogalmaznék, hogy a kívülállókat és a keresőket próbáljuk elsősorban megszólítani, tudván, hogy ez csak akkor sikerülhet, ha saját magunk (egyéni és közösségi) is tökéletesedünk, azaz az eddigi egyházközségi/hitvalló életünk mélyebbé tételére törekszünk. Ehhez nagyobb hangsúlyt kell helyeznünk a meghívás és a felajánlás gesztusaira, azaz képesnek kell lennünk ill. készen kell állnunk a párbeszédre, de úgy, hogy közben a keresztény üzenetet a legkevésbé sem fosztjuk meg határozottságától és egyértelműségétől, vagyis egy pilla-

natra sem igazodhatunk kényelmesen a korszemlehez. Fontos az is, hogy hitünk spirituális és intellektuális erejét úgy bontakoztasuk ki, hogy komolyan számot ve-tünk párbeszédpartnerünk kérdéseivel. Válaszainkban ezért nem lehet helye fundamentalista leegyszerűsítéseknek vagy fanatizmusnak. Az Evangélium csak így őrizi meg határozottságát a saját ügyében, s csak így maradhat nyitott korunk emberei felé. (Erről részletesebben lásd a *Karl Lehmann* német bíborossal készült interjút a *Vigília* 2004/11 sz.-ban).

Következésképp a szeptemberre, mintegy 4 napra tervezett „felső-krisztinavárosi missziós napok” előkészítése gyanánt föl kell mérni a potenciális partnereket, a templomon/plébánián kívüli helyszíneket (iskolák, önkormányzat, kultúrház, a Költő utcai régi-új piarista sporttelep, stb.). A hittan- és más tanárok közreműködésével az iskolák ill. a pedagógusok is partnereink lehetnek, mint ahogy azt a Szent Márton-dombormű felavatásakor is megtapasztalhatuk, hála érte nemcsak egyházközségünk tagjának, *Miklósnak*, de több ott tanító pedagógusoknak is. Ők, mintegy utólag, igazolták *Balás Béla* akkor még talán merésznek tűnő tettét, aki mikor első püspökként „bevonult” Kaposvárra, hivatalát azzal kezdte, hogy meleg szavakkal fordult a pedagógusok felé, mondván, hogy tulajdonképpen mindkettőjüknek ugyanaz a szakmája ill. hivatása. Szinte biztos, hogy a gyermeknevelés, az életcél-modellek és az egyéb hasonló témákban megtartásra javasolt előadásaink, beszélgetéseink (esetleg a nagycsaládos szülők „hitvallásai”) sokakban nemcsak hogy nyitott fülekre, de nyitott szívekre is talál-

nak majd. Hasonlóan a templomban vagy más alkalmas helyen rendezendő hangversenyhez/irodalmi esthez, hiszen a Schola és a környékbeli művészek eddigi tevékenységét ill. munkáját ismerve a művészi/lelki élmény eleve biztosított! De „kéznél” vannak az elkötelezett sportvezetők és a tornatanárok is – a játékos közösség-építés szakemberei. S bizonyára sokunk lelki/szellemi épülésére szolgál majd egy-egy múzeumi vagy mondjuk levéltári látogatás, hiszen az evangelizációban köztudottan elvitathatatlan szerep jut a művészet közvetítette élménynek és a kordokumentumokban *ab ovo* rejlő igazságnak. S persze, a missziós napok jó alkalmat szolgáltatnak majd a szolidaritásunk ismételt kifejezésére, mikor a kerületi szeretetthonok lakóit, az egyedülállókat és a betegeteket – akik húsvétkor és karácsonykor mindig oly nagyon várnak minket – „meglepetésként” majd felkeressük.

S hogy milyen „rendezvény” legyen a templomban? „Csak” annyi mint máskor: az eucharisztia vonzó közösségben való méltóságteljes megünneplése, „többletként” persze meghívott főcélbránssal s talán „idegen” gyóntatóval. S bár tudjuk, hogy a Szent Ágoston-i értelemben vett „Isten városát” gyengeségünk és elesettségünk révén koránt sem tudjuk környezetünkben megteremteni, mégis, ha az elkövetkezendő hónapokban tevékenyen részt vállalunk valamelyik missziós rendezvényünkben, akkor „egy kicsit” hozzájárulhatunk ahhoz, hogy már itt a földön, közelebbről Budapest XII. kerületében valami megvalósuljon abból az eljövendő, békés állapotból, amely majd az örök élet sajátja lesz.

Szende Ákos

Éjfél is elmúlt már valamivel, amikor Orsós Pista jól megdöngötte az orvos ablakát és úgy kieresztette a tor-kát, hogy a szomszédos házak ablakai is belerengtek: „Doktor úúúr! “ Kis-vártatva megjelent belül az orvos feje, kócos haja, éppen hogy kinyílt szem-e. „Mi baj?” Más nem lehet, csak baj, ha őt ébresztik. „Magdus néni kéri, azonnal jöjjön Kanalas Berci, a szomszédom feleségéhez.” - „Ühüm, tehát megindult a szülés. Nyitom az ajtót, gyere be, nehogy megfagyjál.” A meglepődés vagy éppen rosszallás legcsekélyebb jele se látszott az orvoson. Ő negyed évszázada azért van itt, hogy bármikor kiugraszthassák az ágyból. A felöltözés sebességéből már akár bajnokságot is nyerhetne, ha valahol tartának ilyesfajta versenyt. Orsós Pista végig csörtetett a nyitott, oszlopos tornácon és belebotlott abba a jókora gumicsizmába, amibe a család bármelyik tagja belebújhatott cipőstől, ha eltökélte magában, hogy vizet hoz a kútról vagy kiviszi a szennyvizet, végigtopogva azon a keskeny utacskán, amit téli időben rendszeresen kellett szórni hamuval, nehogy elessen a vízhold. Hol volt még akkor a vízvezeték.

„Várj egy kicsit - így az orvos - még beteszek a táskámba egyet-mást.” Befordult a rendelőbe, de pillanatok alatt vissza is tért. „Doktor úr, nehogy kihozza az autót a garázsból, azzal semmeddig se jutnánk. Gyalog megyünk. Tegnapelőtt olvadt, tegnap fagyott, aztán a jégre ráhullott egy jó arasznyi hó. Most nem esik és még szél sincs.” Hold és csillag sehol, felhős az ég. Vágni lehetne a feketeséget. Hó és hó, de még azt se lehet rendesen látni, inkább csak sejteti magát. Hol volt még akkor a villany. De legalább zseblámpával világítottak a lábuk elé. A sűrű, tömör, további havazással fenyegető felhőtakaró mögül egyetlen csillagocskának se sikerült előkínódnia magát, viszont a hold egy rövidke pillanatra kidugta sarlóját a takaró alól, ahogy az ember szokta a meleg dunyha alól kidugni a lábfejét, de rög-

Brácsást nevelek belőle

vest vissza is húzza.

„Cigányasszony szüléséhez ritkán kell orvos. Valóban baj lehet, ha Magdus néni, a tapasztalt baba segítséget kér.” Ez járt az orvos fejében, miközben rötta a métereket, meggondolva minden lépést tekintettel a hórétég alatt lapuló ravasz jégrétegre. Az út Kanalas Berciék putrijáig nem lehetett több egy kilométernél, de soportteljesítmény volt odáig eljutni. A házikó egyetlen, valószínűtlenül kis helyiségből állt, az volt a konyha is, meg a szoba is. De padlás is volt és ott is elalhatott néhány családtag. Magdus néni meleg kézmosó vízzel várta az orvost és amíg az bemosakodott, beszámolt neki a helyzetről. Kanalas Berci, az apa, meghúzta magát a sarokban, szava se volt, és szakadt róla a verejték. Ötödször állta ki az apaságnak ezt a kemény próbáját. De amikor meghallotta azt a hangot, amire várt, a fia első sírását, felpattant és ugrált mint a gyerek. „Brácsás, igen, az lesz, azt nevelek belőle.” Az ötödik fia! Van már prímásnak kiszemelt utóda, persze, a legelső, aztán kontrás, klarinétos, majd cimbalmos, bár az még nagyon szopja az ujját, és most lám, a kis brácsás is megérkezett, lassacskán kilesz egy egész cigányzenekar!

Magdus néni nekiállt a fürdetésnek, öltöztetésnek, az anya rendbe hozásának és amint kivirrad, hazaszállítja a szomszédokba szétosztott nagyobbacsákat. Talán a sötétség is engedett szigorából, talán a hideg is enyhült, a hazamenés mindenesetre könnyebbnek tűnt mint az idejövétel. „Doktor úr, úgy szeretném megajándékozni magát valami nagyon széppel, azt akarom, hogy valaminek nagyon örüljön” - szólt Berci túlradó boldogságában. - „De hát tudja, milyen szegények vagyunk.” - „Mit gondolsz - hangzott a válasz - meg akarok gazdagodni belőled?” - Berci erősen gondolkozott. „Doktor úr, mikor ka-

ptott szerenádott a doktorné asszon-

ka?” - „Azt hiszem, még soha. Miért kérded?” - „Most, farsangi időben sok a lagzi. Megrendelnek minket muzsikálni. A napokban, egy lagzi után megállunk az ablakuk alatt, az egész banda . Mi a doktorné asszonka nótája?” - „No, azt tudom. Rózsabokor a domboldalon.” „Meglesz! A többiek is egyet fognak érteni veled, hiszen ők is örülnek a fiam születésének.”

Kanalas Berci állta a szavát. A tél kemény volt és konok. Egy napon, amikor már közel volt a pirkadás, a zenészek lankadtan bandukoltak haza egy lagziból, az orvos lakása előtt megálltak, nagyon röviden hangoltak és olyan frissen és üdén, mintha nem is muzsikáltak volna egész éjszaka, belekezdtek a Petőfi versére írt dalba, hogy „rózsabokor a domboldalon”. A híres hangversenytermek akusztikája bizonyára gyönyörű, de mi az ahhoz képest, amit egy falusi cigánybanda képes kicsikarni egyszerű, ősi hangszereiből téli éjszakán, a falu utcáján, a jegyes havon állva! “ . . . Borulj a vállamra angyalom . . . ”. A zene ahogy megszületik, meg is hal, de előbb még szétterül mindenhová, emberekre, tárgyakra, kerítésekre, háztetőkre és a fagyos hóra. Ha hirtelenjében össze lehetne kanalazni, talán nem halna meg.

A doktorné asszonka felriadt és nem tudta, mi történhetett. „Szerenádott kapsz tőlem” - szólt a férje. A doktorné kaparászni kezdett gyertya után, de ráeszmélt, hogy gyertya nincs is a közelben. „Itt a zseblámpám, az is jó lesz, villogtasd. Így is lehet fogadni az éjjelizenét.” Berci újabb és megint újabb nótát hozott elő a hegedűjéből. A banda pedig követte. Befejezésül megismételték a doktorné asszonka igazi nótáját, a Rózsabokrot. Még az előzőnél is csodálatosabban. Ezalatt sorra gyúltak ki a fények a környező házak ablakaiban. Mert egy új emberke született a földre.

Kalásziné Gácsfalvi Lili

Hétköznap reggel

Borongós, morcos reggel volt. A zsúfolt autóbusz az emberek szürkék és kötekedők voltak. Utálták a korai felkelést, a nagyokat fékező buszsofórt, a főnököt és beosztottat, egymást és az egész világot.

Aztán felszállt egy fiatal lány az első ajtónál. Egyenesen rám nézve, mosolyogva integetni kezdett. Ismerem valahonnan? Nem emlékszem. Mindenesetre visszamosolyogtam, de ő tovább integetett és nevetett. Talán nem is nekem? Hátranéztem. Mögöttem – amerre nézett – integettek és mosolyogtak az emberek.

A hátsó peronon egy fiúnál célhoz ért a sugár és elindult vissza a lányhoz. Amerre járt, végigsimította az arcokat. Pár másodpercre kisütött a nap.

A mosoly és a fény egyenes irányban terjed.

Pongrácz Judit

Éljen az ifjú pár!

Az elmúlt évben templomunkban megkötött kevés esküvők egyik legemlékezetesebbikének főszereplői: Csiszér Dóra és Madocsay Ákos.

Előző számunkban szerettünk volna hírt adni az örömteli eseményről, akkor azonban anyagtorlódás miatt, sajnálatos módon kimaradt e szép, szeptember 11-én készült fénykép a lapból. Ezt pótoljuk most, sok boldogságot kívánva gitáros együttesünk alapítójának és kedves hitvesének.

Életjel, hiba kapcsán

Mint minden visszalátogatáskor, most advent 2. vasárnapján is örömdetes élmény volt számomra a Rorate utáni agapé és a 9 órai szentmise meghitt hangulata, áhítata és pezsgése. Köszönet!

Magammal hoztam egy példány folyóiratot. Élvezettel olvastam végig tövirül hegyire. Érdemes. Hogy néhány sajtóhiba becsúszik, az, sajnos, manapság megszokott. Egyet azonban – nyilván nem egyedülként – meg szeretnék említeni. A Mária Valéria híd öntöttvas magyar „közép”- címerének fotója véletlenül fonákjával került nyomtatásba. Ha gondolatok, ezt talán érdemes volna a következő számban helyesen leközzölni. A mai ifjúság ismereteinek érdekében.

Még az adventre, aztán a Kis Jézus érkezésére, majd az újesztendő beköszöntésére a jó Isten áldását kívánom Mindnyájatoknak hűséges szeretettel

Péter atya

Kedves Péter Atya!

Nagyon köszönjük az észrevételt. Teszünk még egy kísérletet, reméljük ezúttal nem vallunk kudarcot.

**Templomunkban a Dél-Kelet Ázsiai szökőár
károsultjainak megsegítésére szánt gyűjtésen
2,4 millió forint gyűlt össze.
Köszönjük a hívek nagylelkű adományait.**

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VIII. évfolyam, 2. szám 2005. böjtelő, következő lapzárta: 2005. március. 20.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Müller Ferenc, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.